

egy kis karácsonyi ajándékkísérő lapocskát, mert annyira kedves, amit írt rá: „KÖSZÖNÖM, HOGY AKKOR IS SZERETSZ, HA NINCS KARÁCSONY”.

A Baby – Aranka - Damján Gizi által összehozott közösségben voltunk egy közösségben. Egy közösségi házi feladat volt „ajándékot” adni egymásnak Húsvétra – vagyis megköszönni egymást. Akkor én ezt írtam Verának:

VERÁM!

Talán legrégebbi az ismeretségem Veled. Mi csak itt-ott találkoztunk a Bokorban, de ezek a találkozások nagyon mély lelki szálakat kötöttek össze „örökre” bennünk. Én egy lelkigyakorlaton találkoztam Veled először, - amikor még véletlenszerű volt az, hogy kik jönnek össze. Soha nem felejttem el, ahogy imádkoztad, - azt hiszem egy du. - i szentségimádáson, vagy misén áldozás után, - „Itt jelen vagy az Istennek Fia ...” Akkor hallottam először ezt az imát, ill. éneket. (Azóta de sokszor énekeltem már!) Valóban ott volt jelen az Istennek Fia! Veled is olyan a barátság, - ahogy Éva néni mondta: - egy hullámhosszon voltunk és vagyunk a mai napig is. Hálát adok Istennek ezért a barátságért! Sokszor szavak nélkül is ugyanazt gondoltuk, gondoljuk, és hányszor megajándékoztuk egymást gondolatainkkal egy-egy levélben, vagy egy-egy telefonbeszélgetésben. Hányszor melegedett fel szívünk egymást hallgatva! Hálát adok Istennek azért is, hogy nagy betegséged által milyen nagy felismerésekre tettél szert és nekünk is példát adsz az „elfogadásra”, de arra is, hogyha mégis más a terve Veled, akkor kész vagy közreműködni a felépülésben. Én csak „emberiül” tudok gondolkodni, és némiképp önzően, amíg lehet, csak maradj közöttünk és gazdagíts minket szeretetteddel, gondolataiddal, - amiket megosztasz velünk, és ne igyekezz még annyira abba „Szébb Hazába”, - amit olyan szépen elképzeltél Magadnak. Ámen.

Szeretettel: 2004 Húsvétján

Ekkor már bizony elhatalmasodott rajta a betegség, de nagyon szépen készült Odaátra. Egy levelet bízott rám, hogy adjam oda Ildinek, aki szintén a rákkal küszködött, és már kórházban volt. Talán Vera már nem volt olyan állapotban, hogy meg tudta volna látogatni Oldot, azért bízta rám a „postás” szerepét. Íme a levél:

Drága Zsuzsa! 2005-08-08

Telefon helyett mégis inkább írásban jelezném Ildinek, hogy nagyon gondolkodom rá. Nem akartam a kórházba címezni, hátha elkeverik. Ezért téged kérlek, hogy majd vidd el neki, és nem zavarom.

Nagyon köszönöm neked, hogy olyan jó testvér vagy, jó testvérünk vagy. „Csak” imával, szenvedéssel viszonozhatom, amit értünk tétél, teszel.

Jó lesz mindnyájunknak együtt lenni! Addig pedig meleg testvéri szeretettel ölelünk, Vera és Tibor

ÜZENET

Miért sirattok?
Hisz Isten arca volt,
Mely simogatóan,
Hívón rámhajolt.

És én mentem...
S most fényözönben élek,
És nem vagyok más,
Csupán tisztult lélek.

Sziromhullás volt...

Árnyékom lehullt,
A szemetek hát könnybe
Miért borult?

Ha emlegettek, köztetek leszek,
Ha imádkoztok, veletek vagyok,
Ha rám gondoltok, mosolyogjatok,
Emlékeim így áldás lesz Rátok.

Turják Ildikó testvérem, Drága Ildi!

Ha majd szemem elveszíti a földi határ körvonalait, akkor a Te kegyelmednek fénye töltse be szegény lelkemet, hogy a Te világosságodban induljak a Veled való nagy Találkozásra!

Ezzel a lélekkel ölellek és Veled vagyok: Vera

2017. augusztus 4.-én

GÉGÉNY ISTVÁN

BEER MIKLÓS: IDEJE PAPPÁ SZENTELNI NŐS FÉRFIAKAT, ÍROK A PÁPÁNAK...

A váci megyéspüspök az elsők között főpásztorként ki mondta, amit sokan felvetettek már az egyházban. Megkérdeztük, miért gondolja így.

– A katolikus püspökök sorában Ön az első, hazánkban mindenképp, aki a nyilvánosság előtt vállalja azon véleményét, hogy pappá kellene szentelni arra alkalmas női férfiakat. Ideje van ezt kimondani?

– Azt hiszem, ideje van. Most találkoztam egészen konkrétan olyan helyzettel, hogy 8-10 egyházközségbe egyszerűen nem tudok papot küldeni. Ezt a toldozgatást, foltozgatást már nem lehet tovább folytatni, hogy akár külföldről, Lengyelországból, Indiából papokat várunk. Nekünk kell megtalálni azokat az embereket,

akikre rá lehet bízni egy egyházközség vezetését. Olyan, aki hiteles, szép családi életet él, akire rá lehet bízni a templom kulcsát, a közösséget. Azt még ki kell dolgozni, hogy milyen képességgel lehetne ezeket az embereket segíteni szolgálatuk ellátásában. A pappá szentelés egy távlati lépés lenne.

– Ez azt is jelenti, hogy a választható cölibátus lenne az egyház útja?

– Én így gondolom. Viszont azt is gondolom, hogy az állandó diakonátus nem lehet a papság felé való átmenet. Az egy másik küldetés. Ne keverjük össze a papsággal tehát a diakonátust! Ezért fontos, hogy nagyobb távlatban gondolkodjunk, és a fő szempont a közösségek lelki vezetése legyen. Ne keressünk félmegoldásokat, így például ne alkalmazzuk az állandó diakónusokat amolyan pót-papként.

– Akár lát is maga körül olyan alkalmas nős férfiakat, akik a megfelelő képzést megkapva családostól letükröznek papként szolgálják az egyházat, akiket fel is szentelne?

– Igen. Látok olyan embereket, akik a maguk szerénységével ott vannak a háttérben. Fontosnak tartom elmondani, hogy nem tartanám helyesnek a papok nősülését, teljesen másról oldalról közelíteném meg az egészet. Az alkalmas nős férfiakat pedig meg is kellene szólítani, meghívni. Felejtjük már el azt, hogy lehet papnak jelentkezni, és ennyivel beérjük! Akit arra alkalmasnak tart az előljáró, azt hívjuk meg, és bízunk rá a megfelelő feladatot.

– Tervezi-e, hogy ezen törekvéséről tájékoztassa az Ön előljáróit?

– Tervbe vettem.

– Konkrétan Ferenc pápának fog írni?

– Igen.

BARSI BALÁZS

MIRE MEGOLDÁS A NŐS FÉRFIAK PAPPÁ SZENTELÉSE?

VÁLASZ BEER MIKLÓS
PÜSPÖK ATYÁNAK

Beer Miklós püspök nős férfiak pappá szentelésében látja a paphiány megoldását. Európában általában, és nálunk, Magyarországon, nem

paphiány van, hanem hívóhiány. Ha egy-egy filiában tíz-húsz ember, vagy annyi sem jön össze vasárnaponként szentmisére, akkor hazánk missziós terület lett.

Egy évtizeddel ezelőtt a verbiták (missziós atyák) térképén Magyarország a választható missziós országok között szerepelt. Argentína őserdeiben nem a papok számát növelték, hanem remekül felkészített, Istennek szentelt (coelibatust vállaló) papok számára nagy-szerű missziós programot dolgoztak ki, és katekétá-

kat neveltek melléjük.

Valóban el kellene hagyni azt a fajta, a fölszentelt nős diakónusok által néha gyakorolt „csonkamise”-szerű liturgiákat, és az Isteni Ige hatékony hirdetését kellene bevezetni helyette. A szemináriumokban arra kellene nevelni a papságra készülő fiatalokat, hogy felkészített katekétákkal és diakónusokkal dolgozzanak együtt.

Helyes, amit a püspök atya mond, hogy nem a papok megházasodásáról van szó, hiszen arról szó sem lehet, mert a coelibatus fogadalmában visszavonhatatlanul átadták magukat a szűz Krisztus Főpap szolgálatára.

Inkább a papok nevelésében az egyéni életszentségre való törekvést kellene a középpontba állítani, bemutatva, hogy éppen ennek a kisugárzása az igazi pasztoráció: „Ti vagytok a föld sója.”, „Ti vagytok a világ világossága.” (Mt 5,13-14), ld. Vianney Szent Jánost.

Amikor szent buzgalomtól elragadtatva megoldásokon törjük a fejünket, néha elhanyagoljuk megkérdezni magunkat az Úr Jézust.

Ő, amikor a házasság felbonthatatlanságáról szólt, és az őt hallgató apostolok azon megütköztek (hogy a mózesi felmentéseket nem Isten akarátának tartja), akkor ezen megütközés után nem egy új témát hozott elő, a coelibatust, hanem a házasság kontextusában maradván kijelenti, hogy van, aki lemond a házasságról a Mennyei Országáért. Tehát nem arról volt szó, hogy valaki eleve nem nősül meg, hanem arról, hogy a Mennyei Ország

úgy érkezik el az életébe, hogy abbahagyja a nemi életet a feleségével. Nyilván nem a feleség beleegyezése nélkül.

Ez volt az ősi gyakorlat. Pappá vagy püspökké szentelés előtt éppen a papság vállalásáért mondtak le a házasság gyakorlásáról, a feleségük beleegyezésével.

